

Vlastně tři, když se to tak vezme. Páč já jsem někdy taky pěkněj kůň :D.

Čtvrteční ráno - ještě před odjezdem na dovču - bylo zas krásně jarní a Tali byla opět za tu něžnou (Na rozdíl od předchozího odpoledne, kdy mi roztrhla fest nohu nad kotníkem. To když se odpálila za odhozenou Bíbou. Bohužel se odpálila od mé maličkosti. Vyrobila mi tam pěkněj šlinc, kterej značně krvácel. Má ty drápy takový vydatný :D) . Ale ráno - jak říkám, veleněžná holčička. Pomudlala jsem se s oběma, abych si tu něhu dostatečně vychutnala. A Tali celá radostná popadla do huby plyšáka a rotovala prostorem.

Činila tak i poté, co jsme spolu vyrážely ven. Tajtrdlíkovoala tam s tím u dveří a já jí nakonec řekla: "No tak si ji vem, prosim Tě. Je už jedno, ešivá du ven s jednou kobyllou - flekatou (páč ešivá Tali něco připomíná, tak krom tý Milky, taky koníka-poníka) ,a nebo vezmem ešče jednu - plyšovou." "Jůůchajdyjáá, jůůůchajdááá!" radovala se milá pomatenkyně a vláčela kobyllu ven. Tam radostně usedla u dveří a nastaly dýlemata. Chtěla vzorovaně sedět - aby byl pamlsek. A taky chtěla ale držet tu kobyllku..... nooo a tetkoooon co s tím? Že jo. Docentce Talířový nějak nedocházelo, že jde udělat obojí najednou □ □ . Hele nesmějte se jí, vona za to nemůže, že je mozkově nedostatečná!! No tak se s tím nějak popasovala a pak jí popadla a šla si radostně spadnout ze schodů.

S hubou plnou plyšáka vyšla důležitě z domu a poctivě ho donesla až na louku. Tam si teda musela dojít dolů, páč se chtěla - jako správná kobyllka □ - napást. Odložila plyšouna a jala se popásat. Po nějaký době jsem jí sdělila, že odcházíme a musela jí zdůraznit, že všichni. Takže ať laskavě popadne svou kobyllku souputnici a vylezou obě nahoru, páč já se tam pro plyšáka spouštět nehodlám. Toooo už se jí ale nechtělo, tak jsme se musely chvílku dohadovat, která z nás tam půjde □ . Já to nebyla □ . Když kobyllu přinesla, řekla jsem jí, že jí radši chvíli ponesu sama. S povděkem to přijala, páč vono se tak nějak hůř čichá s tím plyšákem v kušně. A madam měla zrovna čichací náladu.

Netrvalo dlouho a čichací nálada se změnila na vystavovací náladu, protože jak jinak taky - narazily jsme na holuba. Mě už z těch holubů brzo trefí, páč takhle se prostě nikam nedostanem. Můžeme trávit klidně půl hodiny na místě a nehnout se. Podařilo se mi holuba jí vymluvit a za odměnu jsem vyhodila kobyllku do vzduchu. Drapsla jí a pochodovala spokojeně kupředu. Tak asi pět metrů. Protože ano, ano, ano, další holub. To už jsem jí to nechtěla kazit a tak jsme se do toho pustily. Myslím, že by většina myslivců dostala

infarkt z pohledu na ohaře vystavujícího holuba s plyšákem v hubě ☐ Pak nám ovšem nastala překérka. Holub - evidentně nějaký myslitel - prošel zábradlím a vědom si toho, že za mřížema je v bezpečí, se před Tali producíroval. Vypadalo to, že ta samým údivem vdechne kobyliku a udává se s ní. Hrčela jak starej kardiak, páč jí asi tekly sliny, jak dlouho třímala plyšáka, a špulila podivováním se oči, jak když má měsíc zácpu. A mně nezbyvalo, než si v duchu zase říct - zaplaťnadbůch, že máme tu klouzavku. Protože jsem to prostě nechtěla kazit. A taky - hlavně - že jo, madam se opět neměla čas venčit, páč to se musí jako správná kobykla nejdřív tři hodiny popásat. A pak zase pase ty holuby..... no tak mě napadá, nejní vona vlastně pasteveckej pes teda nakonec? ☐ ☐

Domů jsme se dostaly tak pozdě, že jsem si řekla, že už je to fučík. A že si to s Rumíčkem užijeme taky takhle pěkně a budeme se v klídku courat. Je krásný ráno, tak proč si ho neužít. A to přesně jsme udělali. Kousek od našeho domu jsme potkaly vižlí babičku (12 let ☐) Sáru a tak se vižly podružily. A protože je Rumíček společenskej tvor, neošidí v tom družení povětšinou ani páníčky. Zvlášť, když to nejsou páníčci, ale paničky, páč ženský von oblibuje velice. Sáry panička zase oblibuje hodně Tali a tak se rozpovídala na téma, jakěj pokrok Tali udělala a jakěj je z ní prima pesan. Že už není jen krásná ☐ . Když jsme se loučily, popřály jsme si hezký Velikonoce a Rumíček jí rovnou ukázal teda i zajíčka velikonočního . A aby to měla komplet, tak pak i toho zastřelenýho zajíce ☐ . Courli jsme se dál, a u našeho oblíbenýho opuštěnýho krámku jsme si chvíli hráli na schodech, kde si cvičíváme různý blbinky. A tak mě napadlo, že zkusím, jestli nám půjde udělat zajíčka po povelu z dálky.

Vyslala jsem Rumíčka nahoru, poodešla a zavelela "Zajíčka". Myslím, že kolemjdoucí moc nechápali, proč ten pejsek nahoře na podestě tak úpěnlivě vzpíná řapičky k nebesům a pak se s nešťastným nařikáním zhroutí na zábradlí o který se opře tlapkama ☐ . Protože přesně takhle Rumouš toho zajíce v tendle moment pojal. Vypadalo to, jak když předvádí zajíce, kterej slaví ramadán ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ , kašpar jeden. A protože si přišel děsně ftipnej a tahle varianta se mu evidentně zalíbila, stříhnul si to takhle ještě 3x. Asi aby neošidil ty kolemjdoucí, co to nestihli shlídnout jako premiéru ☐ ☐ . Bylo to marný, bylo to marný, bylo to marný. A tak jsme šli prostě dál. Bylo hezky, bylo nám dobře..... jen jsem pak už do tý práce fakt musela vyrazit, protože komu by se chtělo, sedět tam potom dlouho odpoledne, ne?

Dvě kobyly na vycházce.